

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 2. Vtrùm Deus sit infinitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

vti infinitas cuiusvis entis secundum accidens consistit formaliter in eo, quod quantitas eius physica seu multitudinis, seu extensionis etiam suo modo careat termino, siue sine iuxta dicta, etiam loco citato, ita tamen summè esse eum quasi materialiter quoad quamuis suarum metaphysicarum quantitatum infinitum, vt nullum sit aliud excogitabile ens quoad earum aliquam infinitum similiter, quod ab illo quasi materialiter non excedatur infinites infinitè quoad eam. Quemadmodum enim quanta physica infinita, licet in infinitate formali conueniant, sumptaque prout infinita formaliter neutiquam inæqualia sunt; at materialiter sumpta adeo sunt inter se inæqualia, vt alia ab alijs infinitè, aut etiam infinites infinitè excedantur; vnumque maximum omnium, atque adeo summum datur tum in vnoquoque genere, tum absolutè cætera pariter excedens, prout supra disp. 13. abundè explicatum est, & probatum. Sic quanta metaphysica infinita, licet in infinitate formali suo modo conueniant, sumptaque suo etiam modo formaliter prout infinita inæqualia non sint; at sumpta quasi materialiter adeo inter se sunt inæqualia, vt alia ab alijs infinitè, aut etiam infinites infinitè excedantur; vnumque maximum omnium, atque adeo simpliciter summum cæteraque cuncta excogitabilia non solum distributiue, sed etiam collectiue supra infinites infinitè excedens; idque quoad omnes, & singulas paulo ante commemoratas metaphysicas quantitates; idque insuper non tantum absolutè, sed etiam in quavis data hypotesi, ipse vtiq; Deus nosse est.

Præterquamquod autem Deus ita summè infinitus est quoad quamlibet suam metaphysicam quantitatem, vt infinites infinitè excedat quoad illam cætera cuncta entia excogitabilia, non solum distributiue sumpta, sed etiam collectiue, nec solum absolutè, sed ex quavis datâ hypotesi possibilis; eo quod talis quantitas in Deo infinites infinitè est maior, quàm in quouis aliò ente in quouisque entium agregato illam infinitam habente: aliam insuper Deus titulo entis à se, fontalisque cæterorum entium principij prærogatiuam habet ab omni alio ente, ab omnique agregato entium, quantumuis infinito, prorsus aliena, continentiam scilicet eminentialem, qua, quidquid perfectionis, seu bonitatis in cæteris omnibus entibus excogitabile est, ita in se, atque adeo in sua perfectione, seu bonitate formali continet eminenter, vt ipse solus non, què tantum, sed magis sit perfectus, & bonus, quàm agregatum ex ipso, ex cæterisque omnibus entibus possibilibus simul sumptis coalescens; vt alias dicebamus supra disp. 13. q. 9. & iterum dicemus infra disp. 16.

Ex quibus omnibus perspicuè apparet, quid sit, & in quo consistat infinitas Dei secundum essentiam. Et quid verum habeant, aut in secus singuli modi explicandi illam, quos pro septimâ sententiâ retulimus.

QVÆSTIO II.

Virum Deus sit infinitus.

Ethnici, qui per errorem Cælo, vel Mundo diuinitatem attribuerunt, aut Deum quoquo modo posuerunt corporeum: necnon, qui sibi plures finxerunt Deos, circa Dei infinitatem consequenter errarunt. E Christianis verò, testante D. Bonauent. in 1. dist. 43. q. 1. non defuerunt, qui dicerent, Deum non in se, sed nobis infinitum esse, quatenus à nobis est incomprehensibilis. Alij autem, vt refert S. Thom. in 1. dist. 43. q. 1. art. 1. secundum potentiam; non verò secundum essentiam Deum infinitum esse putarunt. Cum quibus videtur sentire Albert. ibid. art. 1. Faureque, videtur Arist. dum lib. 3. Phys. text. 3. & 15. probat, substantiam infinitam esse per se non posse, sed dumtaxat secundum accidens, si quanta sit. Nouissimè denique Vorstius Caluinista temerè docet, probareque contendit à pag. 234. Deum non esse simpliciter infinitum, neque essendo, neque operando, vt videre est apud Becan. 1. par. tract. 1. cap. 5. Cæteri verò Catholici vno ore consentunt, absolutèque pronunciant, Deum esse infinitum.

Propositio 1.

Deum infinitum esse, certum secundum fidem est.

Id enim constat ex sacra Scripturâ, iunctâ communi intelligentiâ, communique consensu Patrum, & Theologorum. Imprimis enim expressè dicitur Psal. 144. *Magnus Dominus, & laudabilis nimis, & magnitudinis eius non est finis.* Deinde pluribus in locis infinitudo Dei quoad potentiam, sapientiam, æternitatem, immensitatem, bonitatem, & consequenter quoad essentiam tacitè saltem indicatur, siue supponitur. Vnde Theodor. in Epitome diuinorum decretorum in 1. cap. de Principio circa medium ait, *Deum esse infinitum, non circumscribi posse aut quoad substantiam, aut quoad potentiam, & ex veteri, & ex nouo Testamento didicimus.* Et Dionys. cap. 9. de Diuinis nomin. initio de Deo dicit, quod omnem numerum superat, omnem infinitatem transiit. Nazianz. orat. 2. in Pascha non longè à principio Deum vocat, *Pelagus quoddam essentia immensum, & interminatum.* Basil. homil. in principium Ioan. *Infinitus Pater, infinitus Filius.* Nyssenus orat. 1. in id Genes. 1. *Faciamus hominem.* Magnum, inquit, cogita, & huic magno plus etiam adde, quàm cogitasti, atque id exple cogitationem tuam, neque enquam, que infinita sunt, capies. *Nec magnitudine concluditur; nec finibus cobibetur.* August. lib. de speculo cap. 33. circa finem ait, *Sicut corde credo ad iustitiam; ita ore confiteor ad salutem, te vnum Deum in magnitudine infinitum.* Damascen. lib. 1. fidei cap. 4. fine. *Infinita igitur diuinitas, & incomprehensibilis; & hoc solum eius comprehensibile, infinitas; & incomprehensibilis.* Et cap. 8. initio. *Credimus in vnum Deum infinitum incircumscripsum, interminatum, infinitè potentem.* Et cap. 12. paulò post principium. *Totum in se ipso comprehendens habet ipsum esse.*

veluti quoddam pelagus substantia infinitum, & interminum. Cyparissota decad. 10. cap. 10. dicit, Deum esse essentia infinitum, Et similia habent alij. Eademque Dei infinitatem supponunt communiter Patres, dum tanquam principium certum statuunt, Deum esse id, quo nihil melius, aut maius excogitari potest. Cum evidens sit, omni ente finito maius aliud in suo genere excogitabile, & possibile esse; subindeque non posse non esse infinitum id, quo maius aliud non est excogitabile, atque adeo neque possibile. Videantur ad rem August. lib. 1. de Doctrina Christiana cap. 7. Bernard. lib. 5. de Considerat. præcipue circa medium; Anselm. in Prolog. cap. 7. Ricard. Victor. lib. 1. de Trinit. cap. 20. & alij.

15 Eademque veritati attestantur, vt ait S. Th. lib. 1. contra Gent. cap. 43. antiquissimorum Philosophorum dicta, qui omnes infinitum posuerunt primum rerum Principium. Et infra nominatim refert Democritum, & Anaxagoram. A simplicio autem lib. 1. Phys. referuntur Melissus, & Parmenides; & à Laertio Anaximenes; qui Deum appellare solebant Principium infinitum. Et Arist. lib. 3. Phys. text. 30. loquens de infinito ait, rationabiliter Principium ipsum ponunt omnes. Ipseque in Deo potentiam infinitam posuit lib. 8. Phys. text. 87. & lib. 12. Metaph. text. 41. Nec obstat, quod dixit loco citato supra n. 13. substantiam infinitam esse non posse. Nam id etiam est verum, loquendo de substantia formaliter, vt substantia est, sub quo conceptu non suscipit magis, & minus; atque adeo nec quantitatem, nec infinitatem propriam habere potest; vt constat ex generali doctrina tradita à nobis disp. 13. q. 1.

16 Referunt præterea pro veritate prædicta multi Theologi definitionem Ecclesie vt contentam in cap. Firmiter de summâ Trinitate de fide catholica ex Concilio Lateran. sub Innocent. 3. atque etiam in synbolo Athanasij. Sed neutro in loco legitur infinitatis verbum, sed tantum immensitatis. Quæ aliud est Dei ab infinitate attributum. Tamen ex immensitate aliàs statuta, & probata infinitas bene possit inferri.

17 Ex quibus omnibus palam est, Deum iuxta Scripturam prout intellectam à Patribus, secundumque Patres ipsos, imo & Philosophos non solum esse infinitum secundum aliquod attributum, sed etiam secundum essentiam, hoc est, secundum omnem essentialiam ipsius perfectionem. Quod inde etiam constat; quia, vt docet August. lib. 5. de Trinit. cap. 8. In ipsi; que non mole magna sunt (qualis est Deus) hoc est maius esse, quod melius esse. Idemque proinde erit, carere sine Dei magnitudine, vt Scriptura testatur vel expressè, vel tacitè, ac perfectionem omnem ipsius essentialiam esse infinitam. Quod est, ipsum secundum essentiam infinitum esse. Quare S. Th. & S. Bonau. vbi supra erroneam censent illam sententiam, quæ Deum non secundum essentiam, sed tantum secundum potentiam ponebat infinitum.

Propositio. 2.

18 Deum simpliciter, atque adeo secundum essentiam, siue secundum essentialiam perfectionem esse infinitum, etiam est certum, atque adeo evidens secundum rationem naturalem.

Quoniam enim multi putauerint, vt testatur Molina 1. p. q. 7. art. 1. & Fasol. ibid. n. 66. infinitatem Dei secundum essentiam ratione naturali non demonstrari, sed tantum fide vt certam teneri. Oppositum tamen est verius, vt bene docent Tannerus 1. part. disp. 4. dub. 1. & alij communiter. Id quod ex ipsis rationibus adducendis haud dubiè demonstratiuis, eiusmodique subinde infinitatem Dei demonstrantibus compertum fiet.

Sit prima ratio, quæ desumitur ex conceptu entis à se aliàs de Deo in superioribus demonstrato. Hoc enim ipso, quod Deus à se essentialiter, non verò ab vllâ causâ sui effectiua habet esse, atque adeo & perfectionem entitatiuam, siue essentialiam, nequit non hæc esse illimitata, atque adeo infinita. Quippe limitatio quoad esse, atque adeo quoad essentialiam perfectionem aliunde, quàm à causâ efficiente tribuente tale esse, eum tantâ, vel tantâ essentiali perfectione provenire non potest; vt satis superque ex ipsis terminis videretur manifestum, Quoniam enim, quod sit effectus tantæ, vel tantæ perfectionis essentialis, ab arbitrio causæ non pendeat, vti non pendet, quod ille sit talis essentia, & non alterius; tamen eo ipso, quod ille per ipsam suam essentiam est ens oriundum ab alio habente esse à se, ab hoc limitari censetur quoad essentialiam perfectionem; dum titulo essendi ab illo longè minorem necessariò, imo infinite minorem, quàm illud, habet. Quo occurritur obiectioni factâ contra rationem istam ab Arriag. 1. p. disp. 2. n. 55.

19 Secunda ratio in prædicato principij primi, seu primi fontis totius esse, quod Deus habet, euidenter fundanda venit. Cum enim sit evidens, non posse causam non præcontinere in se aliquo modo perfectionem, quam communicat, siue communicare valet suo effectui; quia nemo dat, quod non habet; atque ideo nec posse causam adæquatam non esse aut magis, aut saltem æquè perfectam in suo esse, ac est effectus ab illâ oriundus: confestim sit, causam primam, (qualis Deus est), à qua adæquatè possunt ducere originem infinitæ creaturæ, quas esse, possibiles statuimus disp. 13. q. 3. non posse non præcontinere in se aliquo modo omnem perfectionem earum: atque adeo nec posse non esse aut magis, aut saltem æquè perfectam in suo esse, ac est integram, & infinitum eorundem aggregatum. Quod ipsum est, esse illam infinite perfectam in suo esse, iuxta doctrinam etiam statutam disp. 13. q. 8. Idque siue ab huiusmodi causâ primâ possunt produci creaturæ simul in multitudine infinita, vt plerique putant, siue, vt fatentur omnes, saltem in quouis numero finito maiore, & maiore in infinitum. Quod perinde est ad rem, vt satis superque erit evidens consideranti. De quo videri potest Fasol. 1. p. q. 7. art. 1. dubit. 1. & seqq. Supponit autem hæc ratio ex doctrinâ traditâ disp. 13. q. illâ 8. citatâ, causam adæquatam aut maiorem, aut saltem æqualem quoad perfectionem aggregato infinitorum entium in se contentorum eo ipso esse quoad perfectionem infinitam. Quo obiectio facta etiam ab Arriag. contra illam n. 56. euanescit.

21 Tertia ratio ex conceptu actus purissimi recepto in Deo, & à nobis demonstrato supra disp. 1. q. 12. sumenda est, Ex eo enim, quod Deus titulo purissimi actus per nihil à se distinctum perfici potest; nullamque subinde additionem, quæ

quæ augeatur, potest perfectio eius admittere, plane sequitur, eiusmodi ipsius perfectionem infinitam esse. Nam, licet non sit de ratione quanti infiniti non posse augeri; potest siquidem infinitum quantum per additionem maius fieri, quam antea erat, ut ex doctrinâ disp. 13. traditâ constat aperte. At nequit non infinitudo esse de ratione cuiusvis quanti, quod augeri non potest. Cum nequeat non augibile esse quodvis quantum finitum: quia nullum est, quo maius aliud esse non possit, ut etiam constat ex dictis in eadem disp. 13. Itaque ex eo, quod quantitas metaphysica divinæ perfectionis non sit augibilis, aperte sequitur, eam esse infinitam.

22. Quartò ex unitate divinâ aliunde ostensâ, atque suppositâ eius infinitudo inferenda venit. Cum cuilibet enti finito plura æqualia, & similia necessariò sint possibilia iuxta argumenta facta supra disp. 13. q. 3. Atque ita nequeat non esse infinitum illud, cui nullum aliud æquale, aut simile possibile est, unicumque propterea est in sua specie.

23. Quintò ex infinitudine aliunde probatâ aliorum attributorum Dei, ut æternitatis, immensitatis, scientiæ, potentiæ, &c. infinitudo perfectionis essentialis metaphysicæ eius manifeste colligitur. Competit enim est, non posse non esse essentialiter infinitè perfectam, quæ proprietates sibi annexas habet in suis generibus infinitas: maximè cum infinitudo proprii generis cuiusvis istarum proprietatum aperte item arguat infinitudinem perfectionis, seu bonitatis eius. Quia eo ipso, quod præsentia localis, vel duratio, vel potentia causativa, vel scientia ut sic est quædam perfectio seu quoddam bonum, non potest non præsentia, vel duratio, vel potentia, vel scientia infinita habere perfectionem, seu bonitatem infinitam, & infinitè ve perfectam, seu bonam esse, ut notum est.

24. Sextò ex ipsis terminis videtur evidens, unicum ens à se ælimabilius, & melius esse, quam multitudo infinita entium ab alio; atque ita perfectionem essentialem unici entis à se maiorem esse perfectione totius aggregati infiniti entium ab alio. Quod stare nequit, nisi illa sit infinita; ut constat ex se, & ex dictis disp. 13. q. 8. Est igitur evidens, Deum unicum ens à se quoad perfectionem sui essentialem infinitum esse. Et quidem, si est possibile ens ab alio, cuius unius perfectio essentialis totius aggregati infiniti aliorum entium inferiorum superet perfectionem, eoque iure sit infinita, ut ibi à nobis est statutum. Quis dubitabit unius entis à se perfectionem infinitorum entium ab alio, imò omnium possibilium perfectionem excedere; vel eoque saltem iure propterea non posse non esse infinitam?

25. Septima ratio. Possibilis est quantitas physica molis continua, in eodemque proinde ente reperta, quæ sit infinita in suo genere; ut constat ex doctrinâ statuta disp. 13. Ergo & possibilis est quantitas metaphysica perfectionis in eodem ente reperta, quæ in suo similiter genere sit infinita. Non enim est excogitabilis ratio, cur potius hæc repugnet, quam illa. Quo posito, quantitatem metaphysicam perfectionis Dei essentialis talem potissimè omnium esse debere, competentissimum est. Imò verò eo ipso, quod sit possibilis quantitas physica infinita, siue continua, siue discreta iuxta dicta ibidem, nequit non esse consequenter possibilis quantitas metaphysica discreta perfectionis: quia neque possunt non esse infi-

nitz partes in qualibet quantitate physica, nec possunt non singulæ earum aliquam metaphysicam quantitatem perfectionis habere. Quod est, in qualibet infinita quantitate physica possibili infinitam multitudinem perfectionum reperiri, siquæ infinitam quantitatem metaphysicam discretam earundem perfectionum esse possibilem. Unde rursus arguitur possibilis infinita quantitas metaphysica perfectionis quasi continua, hoc est in vno, & eodem ente indivisim reperta; atque adeò maximè omnium in vno Deo.

Mitto alias rationes minus mihi efficaces, quæ pro statuta propositione solent afferri, & videri possunt apud Fasolum 1. p. q. 7. art. 1. à dubit. 2. apud Recapitulum lib. 4. de Deo vno quæst. 3. & apud alios. Venioque ad solvenda argumenta, quæ contra illam possunt opponi, vel etiam solent.

Primò sic. Si Deus esset infinitus in genere entis, nullum ens aliud secum compateretur: quia in te vno omnem haberet rationem entis: sicut, si daretur quantum molis circumquaque infinitum, nullum aliud quantum secum compateretur: quia repletet, & occuparet omne spatium locale possibile. At sunt plura alia entia distincta à Deo. Ergo Deus non est infinitus in genere entis. Respondeo, licet cum quanto molis circumquaque infinito non posset compati naturaliter aliud quantum: quia neque posset cum illo naturaliter penetrari in aliquo spatio locali, neque extra omne spatium locale posset existere; supernaturaliter tamen bene posset cum illo existere penetratè localiter. Sed (quidquid sit de hoc, in quo ad rem nulla est paritas) infinitudo Dei in genere entis nequaquam recusat consortium aliorum entium: quia Deus titulo talis infinitudinis, ne eminenter quidem, nedum formaliter, debet absorbere, siue continere in se rationes eorum: quo locus superest, ut possint illi coexistere formaliter. Quidquid sit de continentia eminentiali, quam Deus eorum habet, non tam titulo infinitudinis prædictæ, quam titulo causæ primæ eorundem, ut ex dictis in precedentibus colligere est.

Secundò opponitur. Si Deus esset infinitè bonus, excluderet à Mundo omnia mala. Sed dantur in Mundo multa mala. Ergo Deus non est infinitè bonus. Nego antecedens. Quia id, quod est infinitè bonum, à se ipso ut summum debet excludere omnia mala; non verò item ab alio quopiam à se distincto, qualis est Mundus respectu Dei. Cum cuius malis proinde Deus & physice, & moraliter compati potest. Physicè quidem; quia physice potest illis coexistere. Moraliter autem; quia sibi est bonum, atque adeò expediens illa permittere.

Tertiò opponitur. Finitum, & infinitum passiones quanti sunt, sed Deo repugnat quantitas. Ergo & infinitas. Distinguo maiorem. Sunt passiones quanti tam metaphysici, quam physici; concedo: physici tantum; nego. Deinde minorem. Sed Deo repugnat quantitas physica; concedo; metaphysica; nego. Et nego consequentiam. Quæ omnia ex superius dictis satis conspicua sunt.

Quartò opponitur. Si Deus esset infinitus, non esset perfectus: quia de ratione perfecti est possidere, atque adeò habere suum finem; cum tamen de ratione infiniti sit carere sine. At Deus perfectus est. Ergo non infinitus. Et confirmari potest, Quia Deus est quid perfectum non tantum

quam medium, sed tanquam finis. Ergo est quid finitum. Alioquin finis nihil finiret, contra ipsius quidditatem. Respondeo, nomen finis æquiuocè, siue analogicè dici de fine ad quem, quo res in suo esse perficitur, & de fine intra quem, quo quantitas rei limitatur: beneque proinde stare, rem esse perfectam in suo esse per possessionem sui finis ad quem; qualiter Deus per suum ipsius possessionem perfectus est; & nihilominus esse infinitam quoad aliquam sui quantitatem per carentiam finis intra quem limitari eius; qualiter Deus quoad quantitatem metaphysicam suæ perfectionis, seu bonitatis, nec non sapientiæ, potentia, durationis, aliorumque huiusmodi attributorum infinitus est. Ex quo patet, quid sit dicendum ad argumentum, & ad eius confirmationem.

Quintò opponitur. Si Deus esset infinitus quoad perfectionem, Deus esset substantia suprema, atque adeo vltima in aliqua serie substantiarum possibilium proportionaliter sese excedentium quoad perfectionem. Sed in nullâ serie substantiarum possibilium proportionaliter sese excedentium quoad perfectionem est dabilis substantia aliqua, quæ sit vltima. Ergo Deus non est infinitus quoad perfectionem. Respondeo primò, idem argumentum fieri posse, etiam si Deus poneretur quoad perfectionem finitus; cum sit certissimum, nullam aliam substantiam esse possibilem, cuius perfectio non sit minor perfectione Dei: quidquid sit de infinitudine huius, aut finitudine. Ex quo patet, per illud contra Dei infinitudinem nihil probari. Respondeo secundò, etsi in seriebus substantiarum possibilium proportionaliter sese excedentium quoad perfectionem nulla sit vltima, siue suprema, quando singulæ substantiæ earum in se sunt quoad perfectionem finitæ: at quando in se infinitæ sunt, vna est semper omnium suprema, siue vltima iuxta doctrinam à nobis statutam supra disp. 13. q. 9. Vnde ex hoc capite nihil obstat infinitudini substantiæ diuinæ, quod alicuius seriei proportionalis aliarum suprema atque adeo vltima esset. Respondeo tamen tertio, Deum omnino esse extra omnem seriem proportionalem aliarum substantiarum: quia prorsus repugnat, habere Deum eandem proportionem cum alijs substantijs, quam illæ habent inter se; prout opus erat, vt in eadem serie proportionali cum illis poneretur. Excessus quippe, quo perfectio diuina omnem aliam perfectionem excedit, incomparabiliter est maior omni excessu perfectionis inter substantias alias possibili.

Sextò opponitur. Perfectio Dei mensura est perfectionis creaturarum, quatenus vnaquæque creatura eò est perfectior, quò minus distat à perfectione Dei. Ergo perfectio Dei non est infinita. Quia, si esset talis, omnes perfectiones creaturæ infinitè, & consequenter æqualiter distarent ab illâ. Atque adeo, & inter se essent æquales. Quod est absurdum. Respondeo primò, quantitatem perfectionum creaturarum non taxari penes maiorem, aut minorem distantiam à perfectione Dei; sed penes maiorem, aut minorem multitudinem suarum partium formalium, aut æquivalentium. Vnde tamen distantia earum à perfectione diuinâ titulo infinitudinis esset æqualis, adhuc non possent non inter se manere inæquales. Sicut numeri necessariò sunt inter se inæquales; tamen à multitudine infinitâ dicantur distare æqualiter; quia distant infinitè. Respondeo secundò, distantias, quibus perfectiones creaturæ

distant à perfectione diuinâ penes harum inæqualitatem inæquales esse, quantumuis illæ sint distantia infinitæ. Quia extrema infinita bene possunt esse vel inæqualia, vel æqualia, vt supra disp. 12. q. 3. monstratum est. Sic namque distantia, quibus infinitè distant omnes numeri à multitudine infinitâ penes horum inæqualitatem inæquales haud dubiè sunt.

Septimò opponitur. Infinitum iuxta Arist. lib. 3. Physic. cap. 6. est, cuius partes successiuè accipienti aliæ, & aliæ restant semper sine fine accipiendæ. Sed Deus nullas habet partes; cum sit substantia indiuisibilis. Ergo non est infinitus. Respondeo, definitionem propositam infiniti sumptam formaliter soli infinito physico conuenire. Ad infinitum verò metaphysicum, qualis est Deus, fat est, posse eam per quamdam æquivalentiam aptari, quatenus illud per quamdam etiam æquivalentiam ad physicum tale est, prout satis est explicatum supra disp. 13. q. 1. Vnde patet, indiuisibilitatem physicam Dei eius infinitati metaphysicæ nequaquam obstare.

Octauò opponitur. Deus est intuitiue visibilis ab intellectu creato. Ergo non est infinitus; Negatur consequentia. Quia nihil est, quod veteri intellectum creatum posse eleuari ad intuitiue videndum obiectum infinitum.

Nonò opponitur. Nulla creatura possibilis est infinita. Ergo nec Deus est infinitus. Pessima consequentia: quidquid sit de antecedente. Sicut hæc est pessima. Nulla creatura possibilis est ens à se. Ergo nec Deus.

Decimò opponitur. Esse infinitum actu, & esse actu hoc aliquid, sunt contradictoria. Sed Deus est actu hoc aliquid. Ergo non est infinitus actu. Negatur maior omnino. Quia infinitas entis nullatenus pugnat cum eccitate, siue indiuiduatione eiusdem, vt satis per se est notum.

Vndecimò denique opponitur. Potentia Dei non extenditur ad impossibilia. Ergo Deus non est infinitus secundum potentiam; atque adeo nec secundum essentiam. Concesso antecedente; nego consequentiam. Quia ad infinitudinem potentia Dei fat est, quod extendatur illa ad omnia possibilia, quæ infinita sunt iuxta dicta disp. 13. q. 3. Adde, potentiam Dei non ex defectu suæ virtutis, sed ex eorum repugnantia non extendi ad impossibilia, extendenda vtique ex hypothese, quod redderentur possibilia. Id quod illius infinitudinem superabundanter commendat.

QVÆSTIO III.

Vtrum infinitas Dei sit attributum positium, aut negatiuum.

EX dictis disp. 1. q. 10. constat, infinitatem Dei ipsius essentiam metaphysicam non consistuere; sed inter eius attributa recensendum esse. Quærimus nunc, an inter negativa, an potius inter positia recensenda sit. Aureol. in 1. dist. 43. art. 1. Soar. lib. 2. de Attribut. cap. 1. & alij inter negativa recensent. Recupitur verò lib. 4. de Deo q. 2. Vekenus de Deo disp. 7. cap. 2. Derkenis de Deo disp. 3. cap. 1. s. 1. & alij inter positia.

Pro.